

ת"פ 42829/05/18 - מדינת ישראל נגד נפאע נפאע

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 42829-05-18 מדינת ישראל נ' נפאע
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא טל תדמור-זמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נפאע נפאע

הנאשם

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הריני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. מעובדות כתב האישום שהוגש נגד הנאשם **עולה** כי בתאריך 2.9.16 סמוך לשעה 11:40, ביצע הנאשם צלילות בתחומי שמורת הטבע ים ראש הנקרה - אכזיב (להלן: "**השמורה**"), שגבולותיה מסומנים בשלטים שאוסרים דיג בגבולותיה, למעט דיג בחכות "מקל" מהחוף. עוד עולה מכתב האישום כי הנאשם עסק בדיג בשמורה, כשהוא מצויד בסנפירים, שנורקל, מסכה ורובה דיג, כל זאת ללא היתר.

על רקע האמור, יוחסו לנאשם עבירות של איסור פגיעה בדגים ואיסור הכנסת כלים ומכשירים, לפי תקנות 4(א) ו-5 לתקנות גנים לאומיים ושמורות טבע (איסור פגיעה בערכי טבע מוגנים והגנה עליהם), תשכ"ח-1968 (להלן: "**התקנות**") יחד עם סעיף 57(ב) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, תשנ"ח-1998.

2. הנאשם, שלא היה מיוצג, הודה כי שחה בשמורה עם שנורקל וסנפירים, ברם טען כי לא ביצע צלילות, לא היה עמו רובה דיג והוא ממילא לא התכוון לדוג בשמורה, אלא לשחות בלבד.

כי כך, נשמעו ראיות בתיק.

מטעם המאשימה העידו שלושה פקחים של רשות הטבע והגנים (להלן: "הרט"ג") ואילו מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו.

תמצית טענות הצדדים

3. **ב"כ המאשימה** ביקש לאמץ את עדויות הפקחים, לפיהן הנאשם נצפה בשמורה כשהוא מבצע צלילות דיג ומצויד ברובה דיג ומאוחר יותר ניסה לברוח מהמקום ואף התחמק מלהתייצב לחקירה. בהתייחס לגרסת הנאשם, ב"כ המאשימה הפנה לחקירתו של הנאשם תחת אזהרה, אל מול עדותו בבית המשפט וטען כי הנאשם שינה את גרסתו עם הזמן, לא תמך אותה בראיות נוספות ולכן היא אינה אמינה. ב"כ המאשימה הפנה לראיות ת/12 ות/13 כדי ללמד על היות המקום שמורת טבע ועל הנזק הפוטנציאלי לדגים בתוכה וביקש להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

4. **הנאשם** תהה כיצד זה פקח שמוצא כלי נשק אינו מתעד את הנשק ואת מיקומו וטען ששיתף פעולה עם הפקחים ומסר להם כל מה שביקשו ממנו למסור, למרות שהם לא לבשו מדים ולא היו בניידת. כן חזר ועמד על גרסתו לפיה הוא לא ביצע שום עבירה.

השאלות שדרושות הכרעה

5. לאחר ששמעתי את העדויות בתיק, את טענות הצדדים ולאחר שבחנתי את הראיות שהוגשו לי, מצאתי כי הנאשם למעשה אינו כופר בכך שבמועד הרלבנטי לאישום הוא שחה בשמורה עם שנורקל וסנפירים ובצאתו מהמים הוא פגש בפקחים, שביקשו ממנו להזדהות ותפסו את הציוד שלו. היינו, שאלת הזיהוי של הנאשם אינה במחלוקת. עוד מצאתי כי אף עד לא טען שהנאשם דג דגים או פגע בהם. **השאלה שבמחלוקת** היא - האם הנאשם אכן צלל כשברשותו רובה דיג או האם הוא בכלל החזיק ברובה דיג בתחום השמורה. ויובהר - אין מחלוקת כי השחייה בתחום השמורה מותרת, אף כשהיא מבוצעת עם שנורקל וסנפירים. הכנסת רובה לשמורה היא שאסורה על פי חוק ולכן מהווה עבירה.

אדון להלן בשאלה האמורה, תוך התייחסות לראיות הרלבנטיות.

ראיות המאשימה

6. **העד העיקרי מטעם המאשימה הוא הפקח איימן מזעל** (להלן: "איימן") - פקח אזורי ברט"ג מזה כארבע שנים. ב"כ המאשימה הגיש שני דו"חות שערך איימן, הגם שאחד מהם (ת/8) מתייחס לאירוע מיום 26.8.16, שלא יוחס לנאשם בכתב האישום (להלן: "האירוע הקודם"). כאמור, הנאשם לא היה מיוצג ולא התנגד להגשת שני הדו"חות.

מהדו"ח ת/8, שנושא את הכותרת "עדות עצמית", עולה כי ביום 26.8.16 איימן ראה את הנאשם כשהוא אוזח בכיסא

אדם ורובה בתוך נרתיק. עוד עולה מהדו"ח כי הנאשם נכנס עם הכיסא והרובה לרכבו ואיימן נסע אחריו כברת דרך, עד שהפקח אייל מילר הורה לו להפסיק את המעקב. לדו"ח צורפו תמונה של רכב ופלט, שמלמד כי במועד הרלבנטי אותו רכב היה רשום על שם הנאשם.

הדו"ח ת/9 נושא אף הוא את הכותרת "עדות עצמית" ועולה ממנו כי ביום 2.9.16 בשעה 11:40, במסגרת סיור פיקוח בשמורה, איימן זיהה את רכבו של הנאשם חונה במקום. איימן ירד מהרכב לכיוון הים וראה במים אדם עם רובה, אותו הוא זיהה כאדם מהאירוע הקודם. הוא עדכן את הפקח איל מילר, כאשר הוא שומר על קשר עין עם החשוד במים ומעביר לאיל תמונות של החשוד, שהוא צילם בטלפון הנייד שלו. בו בזמן איימן ראה את החשוד "מבצע צלילות קצרות ועולה יחד עם הרובה וטוען את הרובה ויורד חזרה למים". בין לבין, הפקח איל מילר שלח אליו פקח נוסף, אמיר שמו, וכשאמיר הגיע, הוא הצביע לו על החשוד במים. הם ניגשו לחשוד שיצא מהמים יחד עם הרובה והחשוד אמר שהוא מצלם ולא דאג (כנראה שצ"ל "דג"). איימן ציין: "אני ראיתי אותו ששחרר את הרובה במים וזכרתי נקודת השחרור של הרובה". החשוד יצא עם סנפירים ושנורקל, הוא (איימן) לקח את הציוד שלו ואמיר ביקש מהחשוד ת"ז. החשוד אמר שהתעודה שלו ברכב ונמלט מהמקום ברכבו. איימן עדכן את איל ואיל ביקש ממנו להמתין במקום עד שיגיע ויחפש את הרובה במים. כשאייל הגיע, הוא הצביע לו על "נקודת השחרור", איל צלל, לאחר מספר דקות מצא את הרובה, יצא עמו מהמים ואיימן אישר כי זה הרובה. איימן הוסיף כי הראות הייתה מעולה, היה לו קשר עין רצוף עם הנאשם ולא היה שום שחיין במים מלבד הנאשם.

9/ת צורפה תמונה של רכב מיצובישי מ.ר. 22-872-63 וכן ארבע תמונות בהן נראה אדם שוחה עם שנורקל כשראשו מבצבץ מהמים. התמונות צולמו מרחוק ולא ניתן לזהות בהן את האדם השוחה.

7. **בבית המשפט** איימן זיהה את הנאשם באולם והעיד כי אין לו הכרות קודמת איתו, אך הוא זוכר אותו מהאירוע, למרות שאז לא היה לו זקן. כן העיד כי מניסיונו כפקח, צלילות קצרות מבוצעות בין הסלעים, למטרת חיפוש דגים, עולים לקחת אויר ויורדים שוב למים. איימן זיהה את הסנפירים והשנורקל שהוצגו לו כציוד ששימש את הנאשם בעת ביצוע העבירה והוסיף כי לאחר שהוא ואמיר הזדהו בפני הנאשם, הנאשם השאיר את הסנפירים על כיסא ואמר שיביא תעודת זהות מרכב, אבל ברח (עמ' 8 לפרוט' בש' 13-23).

בחקירה נגדית איימן העיד כי הוא ישב על סלע וצפה בנאשם, תוך שמירה על קשר עין רצוף ומניסיונו כפקח הוא ראה בוודאות את הרובה, כשהנאשם עלה לדרוך אותו, שכן לא ניתן לדרוך אותו במים. כן העיד כי ברגע שהוא ואמיר הזדהו בפני הנאשם כרט"ג, "הוא שיחרר את הרובה בתוך המים" ויצא אליהם רק עם שנורקל וסנפירים. איימן הוסיף כי מניסיונו, אנשים שהם תופסים שם תמיד יוצאים מהמים בלי הרובים. לשאלת בית המשפט מדוע לא צילם את הנאשם עם הרובה, איימן השיב שלא הייתה לו מצלמה ארוכת טווח והוא צילם באמצעות הטלפון הנייד שלו, כיוון שלא רצה להיחשף. כשהוטח בו שהיה עליו לצלם את הנאשם יוצא עם הרובה מהמים, איימן הסביר כי הנאשם לא יצא עם הרובה מהמים, אלא השאיר אותו במים ועמד על כך שראה את הנאשם עם הרובה ולא ביצע כל הזמן צילומים. איימן הכחיש את גרסת הנאשם כי היה לו ציוד נוסף במקום (למשל, ציננית, כיסא ושמשיה), הכחיש כי הנאשם רצה להזמין ניידת והכחיש כי היו אנשים נוספים בחוף (מעמ' 8 לפרוט' בש' 29 עד עמ' 10 בש' 3).

8. **אמיר פרנדיאן**, פקח רט"ג משנת 2009 (להלן: "**אמיר**") שחבר לאיימן, ערך את **דו"ח הפעולה ת/11**,

שהוגש כתחליף לעדותו הראשית. מהדו"ח עולה כי ביום 2.9.16 הוא הגיע לשמורה בשעת צהריים, לבקשת הפקח אייל וכשפגש את איימן, איימן הראה לו את הצוללן במים והוא הבחין ברובה שלו בולט מהמים. איימן צעק לחשוד לצאת מהמים, החשוד צעק משהו חזרה, התעכב מעט במים ויצא ללא הרובה. אמיר הציג בפניו תעודת פקח וביקש ממנו ת"ז, אך הנאשם סירב לתת, טען שהוא עייף, הלך וכיוון הרכב שלו, נכנס לרכב ונסע מהמקום. איימן תפס חלק מצידו הצלילה של הנאשם ומאוחר יותר הפקח איל התקשר וסיפר לו שמצא גם את רובה הדיג בנקודה שבה היה החשוד.

9. **בחקירה נגדית** אמיר העיד כי למיטב זכרונו חלפו לא יותר מ-10 דקות מאז שהנאשם יצא מהמים ועד שנסע ברכבו וכי זה לא נכון שלקחו לנאשם שמשיה צידנית ומחצלת. כן העיד כי הנאשם היה קרוב לחוף כשהוא הבחין בו, כי רצה לצאת מהמים ולא זכר אם הוא יצא עם סנפירים עליו אם לאו, כי איימן הוא שהתעסק בציד (מעמ' 10 לפרוט' בש' 16 עד עמ' 11 בש' 12).

10. **בחקירה חוזרת** אמיר הבהיר כי לא ראה את איימן תופס ומסמן את הציד באופן רשמי, כיוון שהוא התעסק בחניה. כן הוסיף: "ראיתי אותו ליד החוף וזיהיתי שיש רובה ליד המים...עמדתי על הסלע מטרים ממש בודדים ממנה" (עמ' 11 לפרוט' בש' 27-23).

11. **אייל מילר** (להלן: "אייל") - כיום מנהל מרחב ים בין ראש הנקרה וחדרה ובעבר פקח ים במשך 11 שנים - ערך את דו"ח הפעולה ת/1, הפיק תמונות ישנות של שילוט בשמורה (ת/2), הפיק מפה שבה סימן את המקום בו מצא את רובה הדיג (ת/3), זימן את הנאשם לחקירה (ת/4), גבה את הודאתו(ת/5) וערך מזכר (ת/6).

מדו"ח הפעולה ת/1 עולה כי איימן דיווח לאייל על דייג עם רובה דיג בשמורה ומאוחר יותר מסר לו שהחשוד עזב את המקום, אך נטש את רובה הדיג שלו במים. הוא ביקש מאימן להמתין על החוף ובשעה 15:00 הוא הגיע למקום, איימן הצביע לו על האזור שבו החשוד צלל, הוא נכנס לים ולאחר חיפוש קצר של מספר דקות מצא את הרובה בדיוק במקום שאיימן אמר שיהיה.

המזכר ת/6 נערך כ-9 חודשים לאחר האירוע מושא כתב האישום ובו צוין כי במהלך שנת 2016, לאחר האירוע, הנאשם יצר קשר טלפוני עם אייל וביקש את הסנפירים שנתפסו ביום 2.9.16. בתשובה אייל הודיע לו שהוא מוזמן לבוא למסור עדות בעניין, אך הנאשם לא רצה לבוא. עוד צוין במזכר כי במהלך אותה שנה הנאשם פרסם בדף הפייסבוק שלו ציוד צלילה חופשית למכירה.

12. **בבית המשפט אייל העיד** כי הוא תפס את רובה הדיג ואילו איימן תפס את הסנפירים, המסכה והשנורקל. לאחר מכן הוא איחד את המוצגים למוצג אחד ושם במחסן המוצגים של רט"ג.

בחקירה נגדית אייל העיד כי מצא את רובה הדיג במקום שבו הנאשם השאיר אותו, לפי דבריו של איימן, מספר שעות לאחר שהנאשם עזב את המקום ואיימן נשאר לשמור על הנקודה עד שהוא הגיע לשם כדי לצלול.

גרסת הנאשם

13. הנאשם נחקר תחת אזהרה ביום 18.1.17 **ובהודעתו (ת/5)** מסר כי אמנם היה בשמורה, אך הוא אינו זוכר תאריכים והוא לא דג בשמורה, ודאי שלא עם רובה, כי אין לו רובה דיג ולא היה לו מעולם רובה דיג. הנאשם הכחיש כי התקשר לאייל כדי לבקש את הסנפירים שנלקחו ממנו והכחיש כי פרסם בדף הפייסבוק שלו רובה דיג למכירה או הצטלם כשהוא צולל עם רובה. הנאשם אישר כי היה לו בעבר ג'יפ פג'ארו בצבע שמפניה, שנמכר אך לא זכר את מספר הרישוי שלו. בהתייחס לאירוע הקודם, הנאשם הכחיש כי ביום 26.8.16 הוא יצא מהמים בשמורה עם מסכה, סנפירים ורובה דיג ובהתייחס לאירוע דנן, תחילה הכחיש כי היה בשמורה ביום 2.9.16 ובהמשך ציין שהוא אינו רושם את הימים שבהם הוא מגיע לים ולא זוכר אם ביום הספציפי הזה הוא היה בים. כן הכחיש שפקח ראה אותו עם רובה או כי הרובה שנתפס שייך לו וחזר על גרסתו לפיה הוא לא פרסם בפייסבוק רובה דיג למכירה ומעולם לא עסק בדיג באמצעות רובה. הנאשם מסר כי הגיע לחקירה מיד כשקיבל זימון (יום קודם לכן) וכי את הזימונים שטוען החוקר שנשלחו לו, הוא לא קיבל.

14. **בבית המשפט** הנאשם העיד כי שחה בים, עשה שנורקל, לאחר מכן ישב עם אנשים ו"הם מייחסים אלי פתאום דברים שלא קשורים אלי בכלל". כן העיד כי אין לו רובה, לא היה לו רובה וכי אף אם היה רוצה לדוג, המקום המדובר אינו מתאים לכך, מחמת הקרבה לסלעים (עמ' 12 לפרוט' בש' 3-12).

בחקירה נגדית הנאשם העיד כי ישב עם אנשים שהיו בחוף, הוא אינו יודע את שמם, ולאחר 40 דקות המתנה שבמהלך "שום דבר לא זז" הוא הלך משם כי נמאס לו. כן העיד כי הפקחים לא לבשו מדים והגם שאמרו לו שהם פקחים, לא הציגו לו תעודה (מעמ' 12 לפרוט' בש' 15 עד עמ' 13 בש' 11). כשנשאל מדוע לא הגיע לחקירה, השיב שלא ידע להיכן להגיע ולאחר שהתברר כי זה "בבוטקה בחוף", הוא הגיע (עמ' 13 לפרוט' בש' 14-18). הנאשם העיד כי הוא לא התקשר לאייל, אלא אייל הוא שהתקשר אליו וייתכן כי במהלך שיחה איתו ביקש ממנו את הסנפירים שלו (עמ' 13 לפרוט' בש' 19-22). כשהוטח בו שנמצא רובה דיג בדיוק במקום שבו הוא נצפה עם רובה, הנאשם השיב "אתם לא מבינים כמה דברים אני רואה בים. כל דבר, בן אדם צלל לא יודע מה הביא משהו, אם כולנו נאמין לזה, כל אחד יביא, שקית של סמים, של נשק, יגיד זה שלך", אישר שהוא יודע שאסור לדוג ברובה דיג בשמורה או בכלל ועמד על כך שהוא לא דג (עמ' 13 לפרוט' בש' 23-32).

דין

15. לאחר שבחנתי את עדויות הפקחים ואת יתר ראיות המאשימה, מצאתי כי לא הוכח שהנאשם עבר על תקנה 4 לתקנות ודג דגים או פגע בהם באופן אחר. כפי שצוין לעיל, אף עד לא טען שהנאשם דג דגים בפועל, לא נמצאו דגים מתים ברשות או בסביבת הנאשם ולא הוכח שהוא פגע בדגים או בהתפתחותם (ראו הגדרה של "פגיעה" בסעיף 1 לתקנות). כן מצאתי כי נפלו פגמים בהוכחת שרשרת המוצג, ככל שהיא נוגעת לרובה וכי עולות בין העדויות סתירות שקשה ליישבן. סתירה אחת עולה בין עדותו של אמיר, שציין כי איימן צעק לנאשם לצאת מהמים, בעוד איימן עצמו לא ציין זאת, אלא העיד כי הנאשם יצא מהמים ואז הוא ואמיר הזדהו בפניו. ברם הסתירה הבולטת מכולם נוגעת בליבת התיק - בשאלה אם היה לנאשם רובה דיג אם לאו. אפרט.

בדו"ח הפעולה (ת/9) איימן מציין כי הנאשם יצא עם הרובה מהמים ובאותה נשימה מציין כי הוא שחרר את הרובה בתוך המים (ראו שורות 15-16 בת/9). אמיר מציין כי ראה את הרובה ליד המים ואילו אייל סימן את מיקום מציאת הרובה בנקודה די מרוחקת מקו החוף (ראו ת/3). הסתירות האמורות מכרסמות בגרסת המאשימה, לפיה הנאשם החזיק במים רובה.

16. יתרה מזאת, אף אחד מהפקחים לא צילם - לא את הנאשם מחזיק בידו רובה בתוך המים ולא את הרובה עצמו עם מציאתו. זאת, למרות שאיימן צילם תמונות של הנאשם בתוך המים. העובדה שאיימן ראה לצלם את הנאשם מלמדת על חשיבות הצילום בעיניו ובנסיבות אלה, אי הצגת תמונות שיוכיחו שהנאשם החזיק רובה, מטילה ספק בשאלה אם הוא אכן החזיק ברובה. הסברו של איימן, לפיו הוא לא רצה להיחשף ולכן לא צילם את הרובה, אינו מניח את הדעת, שהרי הוא צילם תמונות של הנאשם, מבלי חשש להיחשף.

17. אשר לשרשרת המוצג - המאשימה לא הוכיחה מעבר לספק סביר כי הרובה שאייל תפס במים אכן שייך לנאשם או הוחזק על ידו קודם לכן. עדותו של אייל, לפיה איימן ישב משך כשלוש וחצי שעות והסתכל על נקודה אחת במים - אותה נקודה שבה נמצא מאוחר יותר הרובה ת/7 - אינה מתיישבת, לא עם ההיגיון הסביר ולא עם גרסתו של איימן עצמו, שמציין בת/9 כי הוא "זכר את נקודת השחרור של הרובה במים". מהראיות עולה כי לאחר מכן איימן ניגש לנאשם, החליף עמו מילים ותפס את השנורקל והסנפירים שלו. קרי, הוא לא שמר על קשר עין רצוף עם מקום "שחרור" הרובה לכאורה, עד תפיסתו על ידי אייל. יתרה מזאת, הדעת נותנת וניסיון החיים מלמד שקשה, שלא לומר בלתי אפשרי, לתת נקודת ציון או "לסמן נקודה" על פני המים. אין מדובר בדרך, שעליה ניתן לסמן אבן, עמוד, שקע בדרך או כל סימן קבוע אחר, אלא בשטח מימי, שהתנועה בו דינמית ואיימן לא ציין כיצד בדיוק הוא ידע לזהות כי הנקודה שבה צלל אייל ומצא את הרובה היא אכן הנקודה שבה "שחרר" הנאשם את הרובה 3 שעות קודם לכן. בנסיבות אלה, ועל רקע הסתירות בין הפקחים בנוגע למיקום הרובה, לא ניתן לקבוע כי הרובה שנמצא על ידי אייל שייך דווקא לנאשם.

18. איני מתעלמת מגרסתו המתחכמת והמתחמקת של הנאשם, ברם סבורה כי היא אינה יכולה למלא את החסר בראיות המאשימה. בסופו של יום, הנאשם מאשר כי הוא נכח בשמורה במועד הרלבנטי, ברם גרסתו לפיה הוא לא דג במהלך שהותו בשמורה ולא החזיק ברובה - עקבית. כפי שצוין לעיל, אין מחלוקת כי הימצאותו בים עם שנורקל וסנפירים אינה מהווה עבירה ולא הוכח כי הוא אכן גרם נזק לשמורה. המאשימה אמנם הגישה חוות דעת שערכה ד"ר רות יהל (ת/12), שמפרטת את אפשרויות הפגיעה הפוטנציאליות כתוצאה מפעולת דיג ושיט באזור שמורה ימית, ברם לא הובאה בפני כל ראייה שיש בה כדי ללמד על פגיעה בפועל שגרם הנאשם בכניסתו למים.

אשר לטענה כי הנאשם התחמק מלהגיע לחקירה - ראשית, לא הוכח כי ההזמנה לחקירה מיום 4.9.16 אכן נמסרה לו (ראו ת/4) ושנית, לא הוכח כי נעשו ניסיונות נוספים לזמנו.

אשר לת/8 - כאמור, מדובר בדו"ח שהתייחס לאירוע קודם, שלא יוחס לנאשם בכתב האישום. הנאשם אמנם התייחס בחקירתו (ת/5) לאירוע הקודם, ברם הכחיש כי נכח בשמורה במועד הנקוב בו ואפילו הייתי קובעת כי הוא נכח בשמורה באותו אירוע קודם, כשבידו רובה, אין בכך כדי להוכיח כי אף במועד הנקוב בכתב האישום הנאשם החזיק רובה בתחומי

השמורה. כל שיש בת/8 הוא לחזק את גרסתו של איימן בנוגע לזיהוי הנאשם, שכאמור, אינו במחלוקת.

19. כן רואה להעיר כי מהודעת הנאשם עולה שלמאשימה טענות שונות כלפיו. כך למשל, הטענה כי הוא פרסם בדף הפייסבוק שלו רובה דיג למכירה או הצטלם כשהוא צולל עם רובה דיג. הנאשם הכחיש את הטענה והמאשימה לא הציגה לו את אותו דף פייסבוק כדי להפריך את גרסתו, למרות שמדובר בפעולה פשוטה מאד לביצוע. כך נותרה הכחשת הנאשם מבלי שהיא הופרכה.

20. בהתחשב באמור עד כה, אני קובעת כי המאשימה לא הרימה את הנטל המוטל עליה ולא הוכיחה, מעבר לספק סביר, כי הנאשם אכן דג דגים, פגע בהם או צלל בשמורה כשברשותו רובה דיג.

על כן, הריני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

זכות ערעורתו 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ל' תשרי תש"פ, 29 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים